

Materials de Fe de la PASQUA

3/2-73

FUNDACIÓ
PERE TARRÉS
Moviment de Centres
d'Esplai Cristians

PASQUA és el temps de la llibertat, de la plenitud, de l'alegria... El nostre itinerari de COMPROMÍS arriba a la seva fi. Podem ser monitors, o joves, o infants, compromesos amb el nostre JO i amb els ALTRES, però si no descobrim DÉU, que és l'autenticitat del meu JO i l'autèntic ALTRE... els nostres esforços tindran un valor limitat, perquè les persones som limitades... Només Déu és il·limitat, infinit... Només Déu val la pena!

I Déu s'amaga en el propi rostre, en el rostre de tot altre... Així ens ho ensenyà Jesús... En el collage de la vida, de les formes i dels colors Déu pren l'aparença que vol, i és fa tot Ell present en un home senzill i pobre de Natzaret, en un reu de mort a la creu dels romans... Renoi! Com és Déu! A veure si el nostre compromís és capaç de descobrir el Déu dels set sentits, aquell que té set camins per descobrir-lo, un per a cadascun dels sentits del nostre cos, i l'amor i el perdó, que tot ens ho mostren.

Déu és l'últim dels nostres compromisos... JESÚS ÉS EL NOSTRE COMPROMÍS!

***Itinerari de Pasqua
per a monitors i joves***

Itinerari de Pasqua per a monitors i joves

La mirada de Déu Mirades i la mirada

Hi ha gent que mai no mira als ulls. Sembla que temi la trobada. Es refugia dintre seu i amaga tot allò que li poden endevinar. Molts cops és tímidesa, o por a no delatar el seu món interior, un complex, una carència o una urgent necessitat.

En canvi, hi ha mirades que provoquen. Entren sense cap permís, interroguen com si fossis culpable i analitzen el cos de dalt a baix. Sembla que fins poden violar la més gran intimitat. Són impertinents, mostren una fam molt fonda o una sensualitat a flor de pell. No tenen en compte l'altre. Cerquen el seu jo com si fossin éssers superiors. Poden fer mal, poden obrir ferides i són de mort.

Normalment quan et sents mirat d'aquesta manera tan impúdica marxaries, voldries no ser-hi. Si vas en metro, baixes una estació abans de la prevista. Notes com la cara s'escalfa i et van pujant els colors. En el fons et fan sentir incòmode enfront d'una provocació injusta.

Hi ha també la mirada de la persona que t'estima. Pot tenir moltes modalitats, segons les circumstàncies. A cops mira i prou; altres vegades espera que la miris. També pot haver-hi una ombra de malestar o fins i tot d'ira. Però sempre es mou en un marc d'estimació, de fidelitat. De tant en tant, és molt tendra i deliciosa: surt el nen o la nena que van ser. Un encant, un poema, una realitat que ajuda a viure i a retornar-li amb la mateixa moneda. Obre el camí de la comunió i de la donació.

Hi ha mirades indiferents, que passen de llarg. Altres plenes de neguit o de soledat. Tantes i tantes mirades en el un sol dia....

I, Déu, mira Déu? Pot mirar Déu, si no té ulls?

Objectius

- Donar forma al nostre Déu interior.
- Descobrir i compartir altres formes de veure Déu.
- Veure Déu en tot moment en el nostre dia a dia.
- Revestir els nostres ulls de la mirada de Déu.

Activitat

Cada participant tindrà un tros de paper petit on haurà de dibuixar molt ràpidament i quasi sense pensar aquella imatge que té de Déu. Pot valer qualsevol cosa. A continuació, i per parelles o bé en grups reduïts, es repartirà un altre full més gros on s'hauran de posar en comú totes les imatges i fer un nou dibuix que les representi. Així s'anirà progressant fins arribar a un sol grup, que haurà de fer un sol dibuix.

Per fer aquest dibuix final es facilitaran diaris on s'haurà de dibuixar el rostre d'un Déu. La forma serà lliure, però principalment ha d'estar compost per un collage amb rostres de diferents persones.

La dinàmica ha de posar de manifest que tots i cadascun de nosaltres tenim prefixada una imatge diferent de Déu, però que veure Déu és saber-lo veure a través dels altres.

Material

- Fulls.
- Paper d'embalar.
- Pegament.
- Tisores.
- Retoladors

Nosaltres no fixem la mirada en el que veiem, sinó en allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. (2 Co 4, 17)

L'escolta de Déu Sense paraules

Quan amb una persona som capaços de caminar una bona estona sense dir-nos res queda clar que realment és amiga nostra. En canvi, si sentim la necessitat de no quedar malament o no volem que pensi que ens importa poc, i per això no deixem de donar-li conversa i xerrar per xerrar... aleshores l'amistat o és molt incipient o encara no ha arribat. Molts cops el silenci manifesta la confiança o la comoditat que ens trobem bé al costat d'una persona. Per què vols que pensi que ets "interessant", que ets un ésser simpàtic?

Avui has anat pel carrer en presència de Déu, i no li deies res ni li demanaves res. Sense paraules, sense preguntar, sense dir res, ni gràcies, ni perdó, ni hola, ni ajuda'm... Era estar-hi. El soroll era infernal. A aquell soroll ja quotidià de la ciutat calia afegir-li cada tres o quatre carrers el de les obres. Però, dintre teu, el silenci era no infernal, sinó "celestial".

T'estàs fent amic de Déu. Que Ell t'estima és ben clar. Fa anys que va al teu costat i no et parla massa. S'hi troba bé, amb tu. No és que t'ho hagi dit tot. Segurament està començant a dir, però no té pressa. Això si et mira, per dir-ho d'una manera entenedora, i avui possiblement el que senties era la seva mirada.

Objectius

- Afavorir l'escolta de Déu en nosaltres.
- Aprendre a sentir més que no pas escoltar.
- Comunicació no verbal.

Activitat

Es formaran 2 o més grups de persones, en funció de la quantitat de participants. Com a màxim, hi haurà un total de 8 persones per equip. A cada grup se li donarà un text que s'haurà d'interpretar mitjançant tots els instruments que es facilitin. També es poden utilitzar sons no verbals. L'equip o equips contraris han d'interpretar aquests sons i intentar identificar el contingut del text complet.

Al final es realitzarà un debat on es donarà importància a la dificultat que suposa haver de comunicar-nos amb tot el soroll que tenim a fora. No sempre és fàcil escoltar els sons que ens dóna Déu, però cal interpretar-los i perseguir-los.

Material

- Instruments diversos.
- Textos diversos o frases.

Si tot el cos fos ull, com podria sentir-hi? Si tot el cos fos oïda, com podria olorar? (1 Co, 12,17)

L'olor de Déu

Conversa fins a les cinc de la matinada

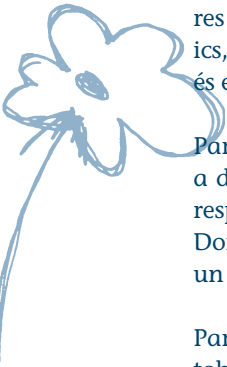
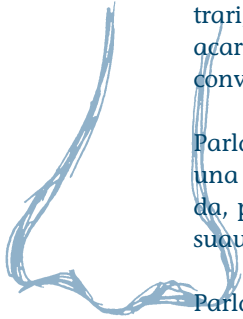
Els cendrers eren plens fins dalt. Finestres ben obertes. Havia ja passat aquell punt de son que sembla impossible de superar, i on tot es va estirant vers la boira endormiscada. Ara, al contrari, els amics estaven ben animats. Un vent suau i agradable acariciava uns rostres expressius i profundament agafats per la conversa.

Parlaven de Déu. No és freqüent parlar seriosament de Déu en una hora tan tardana, sense dormir, i després d'una nit moguda, plena d'acudits, calories i poc ambient cultural, per dir-ho suauement.

Parla el Miquel. Sincerament, quan estic en plena natura, sobretot a l'alta muntanya, tinc moltes vibracions de tota mena i puc arribar a un cert grau de flipació personal..., però de Déu, res de res. No entenc com dieu que el trobeu en indrets ecològics, de pura estètica, no ho entenc. Personalment, el que trobo és el que veig, oloro i toco... Això sí, amb un cert èxtasi sensorial.

Parla la Mònica. A mi em passa el mateix, però quan miro cap a dins meu. Diuen: si vols trobar Déu, fes silenci, deixa que la respiració agafi un ritme dolç i, en el fons de tot, està allí. Doncs, no. En el fons de tot, més silenci, i què vols que et digui, un buit que no m'agrada.

Parla la Marta (que és de les que no fuma i militant contra el tabac). De veritat, des del meu punt de vista, pots trobar Déu en molts llocs. No diuen que és arreu? Jo, que hi crec, l'he trobat, o millor dit, Ell m'ha trobat a mi (què se jo!) quan no el cercava, i sempre amb les persones, sobretot entre la gent pobre.

Objectius

- Potenciar el sentit de l'olfacte en el nostre dia a dia mitjançant la imaginació.
- Ser capaços d'olorar Déu en la natura. Déu ens ha fet diferents i tot pot ser possible a través d'aquest sentit.

Activitat

Tots els participants del grup seuran en una rotllana. El dinamitzador començarà a explicar un conte fins que toqui l'esquena d'algun altre participant, moment en què aquest haurà de seguir la història.

Material

- RES

Donem gràcies a Déu, que, en el Crist, sempre ens porta en el seu seguici triomfal i, per mitjà nostre, escampa a tot arreu la bona olor del seu coneixement. (2 Co,14)

El Gust de Déu Sempre l'aigua

Aquest racó de bosc ja fa molts anys que t'agrada. En coneixes quasi tots els arbres i, fins fa pocs anys, fins i tot parlaves amb ells, amb la mà col·locada suaument en el tronc, acaronyant-los. I aquell fil d'aigua que va baixant dels cims potser no t'ha extasiat sempre! Depèn del temps, de les pluges i la varietat de les estacions que el fil de l'aigua sigui més prim o més gruixut. Si en baixa molta ja de lluny pel camí es deixa escoltar, primer amb suavitat i després cridant des dels pulmons de la terra: "Soc aquí, fixa't en mi".

Aquesta tarda mires atentament com va baixant tan tendra, tan pura, tan natural i amb la constància de sempre. Penses: "Vindrà la nit, potser una tamborinada amb llamps, quan arriba l'hivern, quan tot sembla amargar-se per esclatar amb eufòria més tard... I tu, aigua, sempre igual, movent-te; i sempre nova, diferent, semblant. Mai la mateixa".

"D'aquí a poques hores tornaré a ciutat, al soroll i als embolics de la feina, i ella, l'aigua, seguirà el camí de la muntanya a la vall, als horts, a les plantes i les fonts, sempre igual, fent possible la vida. Ningú ja no serà en aquest racó per reconèixer que existeix per una ment i un ulls de persona, però sense ningú que observi, sol, nu, serà el mateix, de nit, de dia, en la foscor o la llum. Fa el seu què no per ser mirat. El fa i prou".

Del racó del bosc amb el fil de l'aigua ara passes a l'espai de dintre, el del silenci intern i la pau serena. Cambra des d'on reps tota realitat i la vas fent teva, la vas assimilant. També aquí aquella font de vida, que ve de dalt, que t'acompanya.

Objectius

- Tastar en nosaltres mateixos com ens veuen els altres.
- Assaborir que tots som diferents, però que, sense l'altre, la vida no té gust.
- Beure l'Aigua Viva de la Font de Déu.

Activitat

Es faran grups d'un màxim de 6 persones. Tots els membres hauran de dur els ulls tapats i hauran de seure en rotllana. A cada membre se li donarà a la mà dreta un aliment. A ser possible tots haurien de ser diferents. A la mà esquerra se li donarà un got amb aigua.

Els jugadors hauran de donar a tastar al company de la dreta el menjar que se'ls hagi donat. Aquest company l'haurà d'assaborir i fer-se conscient que el menjar és com el veuen els altres.

Un cop finalitzat, es farà el procés a l'inrevés. El got s'haurà de donar a veure al membre que tenen a l'esquerra.

Per iniciar el debat, cadascú haurà de dir com s'ha sentit quan s'ha menjat aquell aliment i què li ha semblat (si li ha agradat, si li ha costat de menjar-se'l, si li ha semblat dolç, salat, dur, etc.). Així és com ens veuen els altres, que no té res a veure amb com podem ser veritablement. Després es parlarà del got d'aigua. Els ha fet por beure sense saber el que era? Els ha costat? Què els ha semblat?

Déu sempre ens omple i ens fa transparents. Ens dóna a veure de la seva aigua de Vida. Ens treu el mal gust de boca i la set. A voltes aconsegueix d'amarar-nos tot el cos.

Material

- Diferents aliments (caramels, pipes, galetes, etc.).
- Gots de plàstic.
- Aigua.
- Fulards.

Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi. (Mt 5,13)

El Tacte de Déu

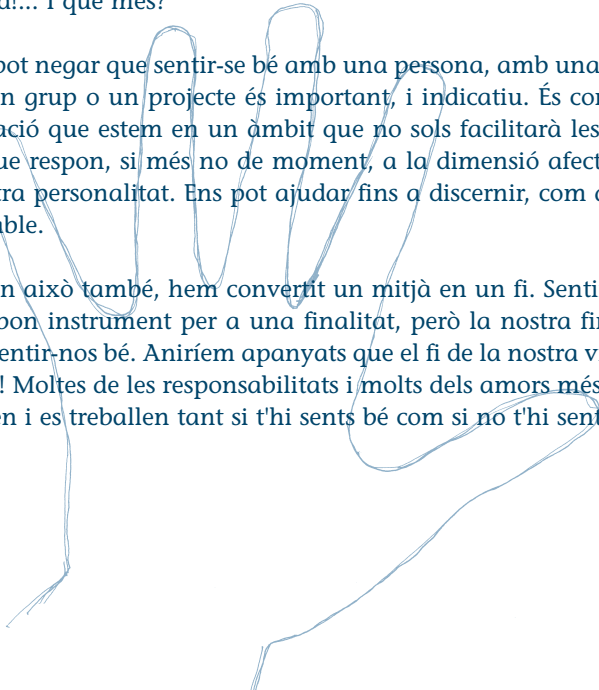
Sentir-se bé

Vas entrar en aquell grup perquè t'hi "senties bé". Al cap de dos anys, el vas deixar perquè ja "no t'hi senties bé". Anaves a missa en aquella comunitat mentre t'hi senties bé, però vas deixar d'anar-hi quan et vas adonar que ja no t'hi senties bé. Eres voluntari perquè t'hi trobaves bé. Ho vas deixar quan els problemes et van conduir a no sentir-t'hi ja tan bé. Podríem potser seguir posant més exemples i no acabaríem. Sembla que avui això de sentir-se bé, de fet, és molt determinant de les nostres decisions.

Les ofertes de benestar de la societat de consum ens estan consumint interiorment, les hem interioritzat de tal forma que el sentir-se bé ha esdevingut quelcom d'essencial. Sóc el centre del món, i el meu centre, objectiu i aspiració, resulta que és sentir-me bé. D'acord!... I què més?

No es pot negar que sentir-se bé amb una persona, amb una tasca, amb un grup o un projecte és important, i indicatiu. És com una verificació que estem en un àmbit que no sols facilitarà les coses, sinó que respon, si més no de moment, a la dimensió afectiva de la nostra personalitat. Ens pot ajudar fins a discernir, com a pista avaluable.

Però, en això també, hem convertit un mitjà en un fi. Sentir-se bé és un bon instrument per a una finalitat, però la nostra finalitat no és sentir-nos bé. Aniríem apanyats que el fi de la nostra vida fos aquest! Moltes de les responsabilitats i molts dels amors més grans es viuen i es treballen tant si t'hi sents bé com si no t'hi sents.

Objectius

- Prendre consciència del nostre propi cos i descobrir el cos de l'altre.
- Fer presents en nosaltres mateixos la mà de Déu.
- Descobrir en els altres com se senten i com ens sentim.

Activitat

Es formaran parelles. Es presentarà la dinàmica com una activitat de relaxació. La persona que realitzi el massatge haurà de sentir i fer sentir a través de les seves mans allò que li fa mal al seu company. En tot moment l'activitat s'haurà de fer en silenci i cap dels dos participants no haurà de pronunciar paraula sobre el que està sentint.

El massatge es pot realitzar en qualsevol part del cos. L'única premissa important que s'ha de donar és que en tot moment una de les mans estigui en contacte físic amb l'altra persona.

L'activitat finalitzarà amb una posada en comú per parelles on s'explicarà què ha sentit cadascú. Cal remarcar com és de difícil i cansat descobrir en l'altre allò que en tot moment ens demana sense que ens digui res. La mà de Déu sempre està amb nosaltres i mai no ens deixa sols, encara que a vegades no la sentim.

Material

- Crema o oli de massatge si cal.
- Música de relaxació.
- Radiocasset.

Jesús agafà el cec per la mà i se l'endugué fora del poble. Llavors li escopí als ulls, li imposà les mans i li preguntà:
- Veus alguna cosa? (Mc 8,23)

El Perdó de Déu

Treure's la màscara

Portem una màscara que tapa els nostres veritables desigs. Amaga la pròpia identitat. És una màscara que s'ha anat fent amb els anys. Pot estar tan arrelada a la cara que ja no saps ben bé fins on arriba la pell i on comença la màscara. És molt semblant a d'altres màscares de gent de la mateixa edat. Tots són clients de les mateixes marques, les mateixes cançons, semblants estils, paraules, expressions i tics... També tots troben la religió molt passada i la missa, un rotllo. Màscares fetes en sèrie. Fabricades per la globalització cultural mercantilitzada, fetes a Singapur, Rio o Hamburg. Màscares per a nens, per a joves, per a no tan joves. No ho saps massa, però si ets intel·ligent un dia obriràs la ment i et diràs a tu mateix: "Porto una màscara impressionant. No dic el que penso, sinó el que es pensa, no m'agrada el que vull, sinó el que està de moda. Ara ric perquè tots riuen. Plantaria cara a una broma de mal gust i racista, però callo, com tots els del meu grup. Vaig a la discoteca amb tota la meva gent i més o menys tots fem el mateix... És cert: porto una màscara que fa pena; ja no sé qui soc". Treure's la màscara resulta urgent per arribar a ser un mateix. Si vius sempre emmascarat, qui et podrà conèixer de debò? Com podràs estimar i ser estimat? Realment, ets tu o ets una màscara? No creus que cal aclarir-ho?

Compte! Molt de compte a treure's la màscara! Pensa que s'ha anat fent des de la infantesa. Tanta televisió, tanta moda, tanta dependència del grup, tanta inèrcia... no es desfà d'una arrancada a sac. Segurament hi deixaries la pell i et quedaries en carn viva. Necessites ajuda, necessites que algú, a poc a poc, et vagi indicant com ho has d'anar fent. Cal trobar un mestre, un expert, una persona que hagi ajudat a desemascarar altra gent.

Et recomano, però, que intentis ser tu mateix. Tu, sense màscara. Com ets i com vols ser. No creus que ja comença a ser hora? Que on trobaràs el mestre? Vine i ho veuràs.

Objectius

- Aprendre a verbalitzar la paraula perdó.
- Descobrir la immensitat de donar i perdonar, de rebre i perdonar.

Activitat

A més a més, hi ha diferents formes de demanar perdó que no siguin les de paraula. Quines en coneixes? Mostra-les als teus companys.

Per dur a terme aquesta activitat, cal que tots els participants es vagin aixecant d'un en un i comencin a voltar per una sala. No es poden tocar entre ells i, quan l'animador ho digui, s'hauran de demanar perdó. Primer amb paraules, i més tard d'una manera més afectuosa o gestual.

Material

- RES

A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó. (Jn 20,23)

L'amor de Déu Construint el cor

El ginecòleg ens ha dit que ara el nostre fill té uns pocs centímetres, i fins hem sentit ja el batec del seu cor, a 143 pulsacions. UNA PASSADA!

Ara comença i anirà bategant setmanes, mesos... a dins. Després, ja a fora, anys i anys. Possiblement molts. Tic, tac... tac, i tic... Uns cops anirà a bona marxa, altres s'acceleraran. Si és esportista alenirà fins a 50 ó 55 pulsacions. Enviarà la sang primer a poca distància, després a un cos gran i extens. Oxigenarà, renovarà, farà la vida possible. Quasi sempre sense fer soroll, amb silenci i quietud. Quina meravella, el cor!

Saps que ara deu tenir una mida tan petita que quasi ni es veu. No ho dubtis: ja nota el teu amor, li arriben els bells mots que li dieu. És un caliu. Sap més enllà de paraules i raons impossibles que hi ha una realitat que un dia podrà definir com l'amor. És un òrgan essencial per a tota la vida, i també el símbol universal de l'estimació. Quin bon cor que tens!, li dirà amb ulls amics una persona quan, en el futur, rebí la seva bondat.

El cor és com l'interior i el motor dels millors sentiments, l'ermita de les trobades fondes i de les emocions supremes. Per això, mentre va creixent, cal que vosaltres aneu construint al seu costat aquelles dimensions i relacions per tal que un dia aquest ésser, ara diminut, esdevingui un home o una dona de cor noble, obert, ample, tendre, acollidor, compassiu i fort.

Ampliació: Efesis 3,16-19

- **Consolidi amb la força del seu Esperit allò que sou en el vostre interior.**
- **Que per la fe, faci habitar el Crist en els vostres cors.**
- **I, així, arrelats i fonamentats en l'amor,**
- **Arribeu a conèixer aquest amor que sobrepasa tot coneixement.**

Objectius

- La Paraula de Déu del dia de Quaresma escollit de què ens parla.

Activitat

Preparació d'una pregària per finalitzar el curs.

1) Cant introductor: És tan a prop meu...

2) Lectura de la Paraula de Déu:

Llavors Jesús els digué:

- Aquesta nit, davant el que em passarà, tots vosaltres fallareu, perquè diu l'Escriptura: Mataré el pastor, i es dispersaran les ovelles del ramat. Però quan hauré ressuscitat aniré davant vostre a Galilea.

Pere li va contestar:

- Ni que tots fallin, jo no fallaré pas.

Jesús li digué:

- T'ho asseguro: aquesta mateixa nit, abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.

Llavors Pere li digué:

- Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré.

I tots els altres deixebles digueren el mateix.

Llavors Jesús va arribar amb els deixebles en un terreny anomenat Getsemaní, i els digué:

- Seieu aquí mentre vaig allà a pregar.

Va prendre amb ell Pere i els dos fills de Zebedeu, i començà a sentir tristor i abatiment. Llavors els digué:

- Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.

S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregà dient:

- Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols.

Després va anar cap als deixebles i els trobà dormint. Digué a Pere:

- Així, doncs, no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi?

3) Breu reflexió:

Possibles pistes:

Ell present en l'home (cant introductori, lligant-ho amb el segon punt sobre el servei).

Seguidors, sí, però capaços de negar-lo.

Adormits quan algú ens necessita.

Cal vetllar, estar atents, per assumir el calze, descobrir-lo en els altres i ser imatge d'Ell per als altres.

4) Silenci i reflexió personal

5a) Pluja de pregàries espontànies o se segueix amb silenci.

5b) Examen de consciència i sagrament de la reconciliació si hi ha la possibilitat.

6) Parnostre**7) Cant final:**

- El Senyor s'ha enamorat del teu cor pobre i t'ha fet plena de gràcia amb el seu do.

L'Esperit ha obrat en tu grans meravelles i ha volgut que fossis Mare de l'amor.

- El teu sí incondicional a la Paraula l'has viscut pelegrinant fins a la creu.

Benaurada seràs sempre Bona Mare, has cregut i has confiat només en Déu.

- LA TEVA FE, MARIA, ENS ESPERONA
A SER FIDELS AL PARE I DIR-LI SÍ,
EL TEU AMOR SILENT ENS ACOMPANYA,
MAI NO ENS DEIXEU LLUNY DE LA VOSTRA MÀ.
EL TEU CAMÍ VISCUT AMB ESPERANÇA,
EN EL DOLOR I LA GLÒRIA DEL TEU FILL,
ENS MOU A TOTS A VIURE DISPONIBLES,
LLIURANT A DÉU EL QUE ELL ENS HA DONAT.

- Com tu, Mare, volem viure amb confiança la resposta a la crida del Senyor.

Li oferim tot el que som amb alegria:
que Ell ens faci instruments del seu amor.

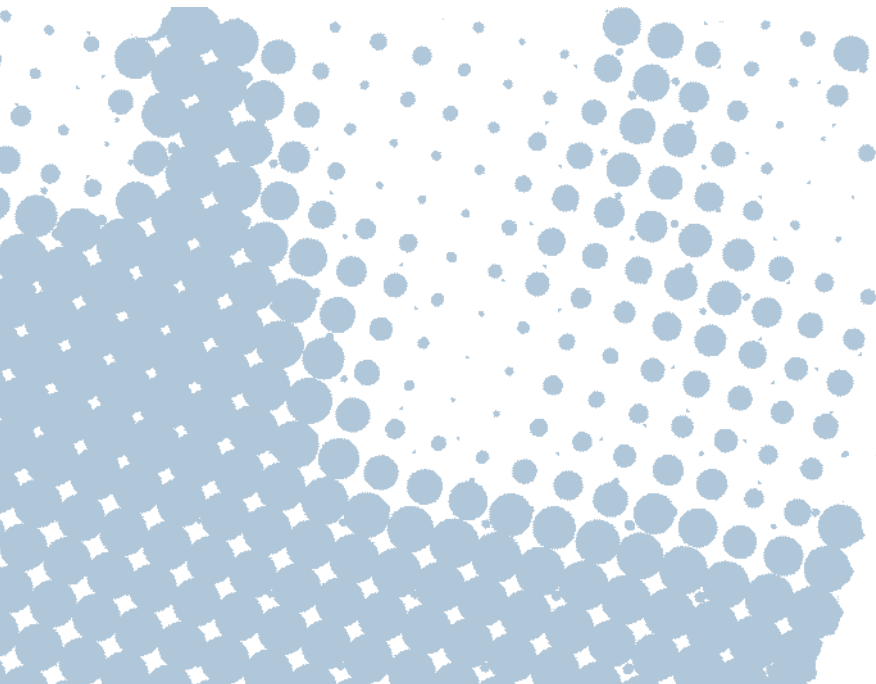
- L'Esperit ens donarà la fortalesa si li obrim de bat a bat el nostre cor:
que es compleixi en tots nosaltres la Paraula,
som servents, som testimonis en el món.

Material

■ RES

Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor. L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell. L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats. (1 Jn 4, 7-10)

Itinerari de Pasqua per a infants (petits i mitjans)

La mirada de Déu

Objectius

- Reconèixer la mirada de Déu en les nostres vides, aprendre a mirar com mira Déu i així redescobrir les coses i les persones.

Reflexió :

Sovint passem dies sense detenir-nos. Els infants, com nosaltres, miren però no veuen. Podem aprendre a mirar com Déu i a deixar-nos mirar per ell si estem atents. Ajudem els infants perquè en el dia a dia aprenguin a mirar més enllà d'allò que és immediat.

Joc :

1. Passejar per la sala, la plaça... mirant sense parlar tot el que és al nostre voltant i fixant-nos especialment en les persones.
2. Detenir-se. Mirar-se els uns al altres i, amb la vista, escollir una parella.
3. Seure cara a cara amb la parella i imaginar com la miraria Déu.
4. En grup, escriure a les cartolines quines coses hem vist al principi i quines altres quan hem intentat mirar amb els ulls de Déu. Si el joc és massa difícil per l'edat o per les característiques del grup podeu fer en cartolines de colors i entres tots només el punt 4

Diàleg:

Com és la mirada de Déu?
En què es fixa Déu que nosaltres no veiem?
On podem veure Déu?

Paraula:

Jeremies era un profeta, un home que sabia moltes coses de Déu i explicava a la gent del seu poble moltes anècdotes perquè també ells el coneguessin
"Escolta bé això que et dic, poble insensat, incapaç de comprendre: Teniu ulls però no hi veieu, orelles però no hi sentiu ".
Jeremies 5, 21
o bé
Guarició del cec Bartimeu, Mc 10, 46-52

Pregària

Senyor,
Tanco els ulls
per no veure els meus pares cansats,
el meu germà que s'avorreix sol,
la meva amiga trista
sense que ningú no la consoli.
Tanco els ulls
per no veure que un company
necessita un cop de mà,
per no haver de deixar les meves coses,
per no veure't a tu
que em convides a seguir-te
i a fer-me servidor dels altres.

Senyor,
ajuda'ns a mirar a poc a poc,
ajuda'ns a veure't en el altres,
ajuda'ns a mirar amb els teus ulls.

Oïda

Objectius

- Saber reconèixer en la vida quotidiana els sons de Déu i aprendre el valor del silenci.

Reflexió :

Moltes vegades l'ambient sorollós no ens deixa pensar, no ens deixa escoltar la veu de Déu, els sorolls vénen de fora i també de dins. Als infants també els agrada tenir estones de silenci. Ajudem-los a mantenir-les i orientem-los cap a l'oració.

Joc :

1. El monitor nomena alguna cosa que estigui a la vista movent els llavis, però sense veu. Qui sàpiga el que diu aixeca la mà i, si ho encerta, es posa al lloc del monitor i fa el mateix que ell.
2. Ara s'ha de fer el mateix, dient alguna cosa que es pensa o se sent, sense paraules, amb gestos o expressió a la cara

Diàleg:

Comentar detalls que han passat durant el joc, si era fàcil o difícil. Si es pot saber el que pensen els altres... Amb Déu sí que es pot parlar sense paraules. Déu coneix els nostres pensaments. Hem d'aprendre a escoltar Déu en el silenci.

Paraula:

Història de Samuel. Tu primera Bíblia. Edebé, pàg.176-179

Conte:

Els nens poden anar indicant amb gestos el que llegim o narrem a poc a poc.

Una vegada, hi havia un nen feliç de tenir ulls, cames, boca i oïda, però es va descuidar de fer servir el silenci. Tant és així que al final el va perdre.

Amb les mans sempre feia alguna cosa: aplaudir, saludar, cuinar... Però es va oblidar d'estendre-les per demanar a Déu o alçar-les per oferir.

Els seus peus els movia sense parar: corria, caminava, saltava...
(Els nens es lleven i fan una volta per la sala)
No sabia fer-los quiets per esperar algú.

La seva boca no sabia callar. Tot el dia parlava, reia, cantava.

Els seus ulls tot el dia veien la televisió, revistes, còmics...

Va perdre el silenci, es va oblidar de com és de bonic tancar els ulls i la boca i parlar, cantar i veure amb el cor.

Nosaltres ara (amb els ulls i la boca tancats) pensem i veiem el pare o la mare i, sense paraules, li diem coses maques. Si volem, també ho podem dir en veu alta.

Ara podem parlar amb Déu sense paraules i dir-li coses maques o coses que ens preocupen. També podem fer silenci amb els nostres pensaments. Sovint Déu ens parla en el silenci.

Secretariado nacional de catequesis

Olfacte

Objectius

- Prendre consciència del subtil sentit de l'olfacte i aprendre a descobrir Déu en els aromes de la vida. Oferir l'oportunitat que Déu ens parli a través de l'olfacte.

Reflexió :

L'olfacte és subtil, gairebé imperceptible. Pot passar inadvertit amb facilitat. Això el fa gairebé insignificant, però sempre és present. És per això mateix un sentit que ens pot apropar a l'espiritualitat. Penetra al nostre cos i, sense quasi adonar-nos-en, ens transporta cap a situacions viscudes, desitjades, altres llocs, altres moments.... o ens fa viure intensament el moment present.

Joc :

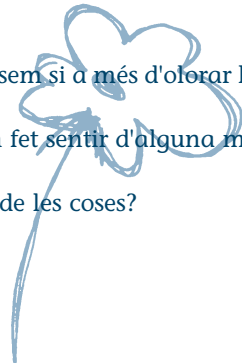
1. Tapar els ulls dels nens i lligar-los les mans.
2. Distribuir per sales diverses coses que facin olors característiques: menta, romaní, colònia, insecticida, xampinyons, etc.
3. Els nens han de buscar les coses i identificar-les pel seu olor.
4. Alguns nens poden vetllar perquè els altres no caiguin.

Diàleg:

Repassem les olors que hem sentit i pensem si a més d'olorar han produït algun sentiment.

Ens han recordat alguna cosa? Ens han fet sentir d'alguna manera concreta?

Habitualment ens adonem del aromes de les coses?

Paraula:

El Senyor digué:

- Surt i estigues dret davant meu dalt la muntanya, que hi passaré jo, el Senyor.

Aleshores s'aixecà de davant un vent huracanat i violent que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques, però en aquell vent el Senyor no hi era.

Després del vent va venir un terratrèmol. Després del terratrèmol va arribar foc. Després del foc es va alçar el murmuri d'un ventijol suau. En sentir-lo, Elies va reconèixer que Déu li parlava.

Pregària

L'AROMA DE DÉU

L'olor del matí

la possibilitat d'un nou dia feliç.

El perfum d'una rosa

la quantitat de gent que m'estima i a la qual jo estimo.

La fragància del mar

la immensitat de Déu més enllà del que jo puc comprendre.

L'olor nauseabund d'un indigent

la necessitat de compartir, el dolor de la injustícia...

Un nadó acabat de néixer

tendresa, atencions, carícies...

Els nens plens de pols en tornar del pati

diversió, companys, amics...

La desagradable suor

el treball, l'esforç.

Fem que la vida faci olor de Déu

Gust

Objectius

- Trobar el gust de Déu en la vida.

Reflexió :

El sentit del gust es posa en contacte amb l'aliment. La necessitat que tenim dels aliments ens obliga a fer un paral·lelisme fàcil i entenedor per als infants de com necessitem Déu. Hem de parlar-los del bon gust dels aliments: "Déu és com el pa amb xocolata", la gana...

Joc :

Convidar els nens a un berenar de pa amb xocolata. Perquè prenguin més consciència del sentit del gust, es poden fer parelles amb els ulls tapats, tots dos, i es donen el berenar l'un a l'altre.

Diàleg:

Les coses poden tenir bon o mal gust, poden atipar-nos o deixar-nos amb gana.

Com creieu que podem assaborir Déu?

Molts homes i moltes dones que han estat bons amics de Jesús parlen de tenir set o fam de Déu. Què creus que vol dir això?

Paraula:

"Vosaltres sou la sal de la Terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res". Mt 5,13

Pregar amb el gust és reconèixer a la nostra vida quines són les coses que tenen gust de Déu.

Algunes coses que tenen bon gust

Deixar que el meu germà agafi l'última galeta que tant de gust em venia.

El menjar que els meus pares m'han preparat amb il·lusió perquè saben que m'agrada.

El menjar que no m'agrada però que m'ajuda a créixer i és bo per al meu cos.

(Els nens poden afegir-hi alguna cosa)

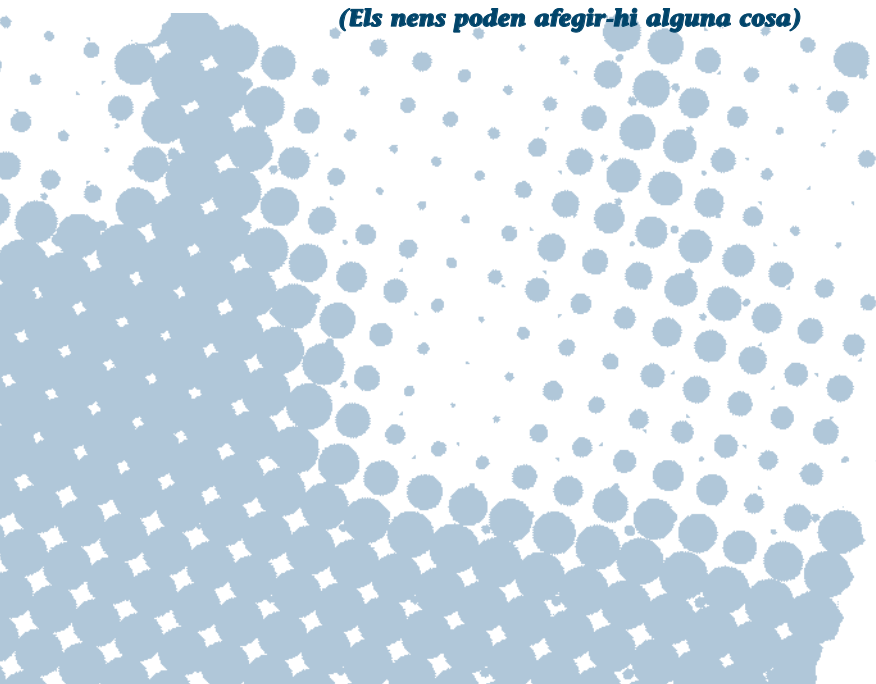
Algunes coses que tenen mal gust

Els que passen gana a tants racons del món coneguts i desconeguts o al meu barri/poble.

Aquelles persones que es posen malaltes de tant fer règim perquè volen ser més maques.

Els que estan farts de tant menjar, beure, fumar i només així saben divertir-se.

(Els nens poden afegir-hi alguna cosa)

Tacte

Objectius

- Descobrir Déu amb nosaltres tocant-lo i deixant-nos tocar per Ell.

Reflexió :

El tacte és el sentit que més òbviament ens posa en relació amb els altres. És un bon moment per parlar de donació al altres i també de donació de Déu en l'Eucaristia. Del treball dels homes i les dones, del treball de Jesús.

Joc :

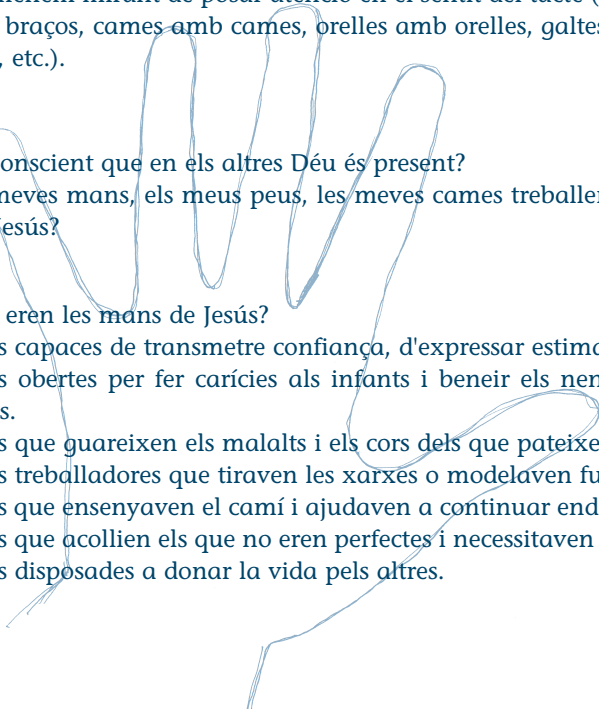
1. Els nens caminen lliurement per la sala/plaça.
2. S'han de tocar els uns al altres amb la part del cos que anomenem mirant de posar atenció en el sentit del tacte (braços amb braços, cames amb cames, orelles amb orelles, galtes, culs, peus, etc.).

Diàleg:

Sóc conscient que en els altres Déu és present?
Les meves mans, els meus peus, les meves cames treballen, ajuden Jesús?

Paraula:

Com eren les mans de Jesús?
Mans capaces de transmetre confiança, d'expressar estimació.
Mans obertes per fer carícies als infants i beneir els nens i les nenes.
Mans que guareixen els malalts i els cors dels que pateixen.
Mans treballadores que tiraven les xarxes o modelaven fusta.
Mans que ensenyaven el camí i ajudaven a continuar endavant.
Mans que acollien els que no eren perfectes i necessitaven perdó.
Mans disposades a donar la vida pels altres.

Pregària

Les mans del homes i les dones que treballen perquè el món sigui millor..

(Es poden pintar mans, enganxar mans que prèviament hem retallat, etc.)

Mans del agricultors, mans del transportistes, mans dels botiguers, mans dels que amassen el pa, mans dels mestres, mans del monitors, mans del pares i les mares, les meves mans...
(Cada nen/a fa la seva aportació)

Et demanem pare que la teva mà ens acompanyi:

La mà del nostres amics i amigues.

La mà que ens va ajudar quan ho necessitàvem.

La mà dels que no son tan amics.

La mà de qui pateix.

Que tothom senti la teva mà i la teva braçada.

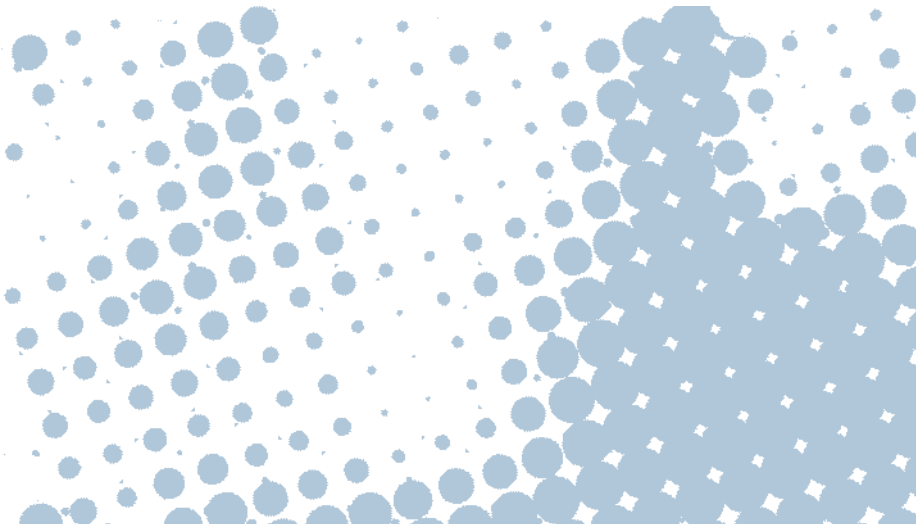
Que siguem conscients que estàs a prop.

Que també nosaltres ens fem propers a qui ho necessiti.

Tu, Senyor, que ho pots tot, dóna'ns el valor i la força per servir-te

amb les nostres mans, amb els nostres braços,

amb tot el nostre cos!

El perdó de Déu

Objectius

- Reconèixer i festejar que Déu ens perdona.

Reflexió :

Déu ens perdona sempre i no només això, sinó que del perdó fa una festa. El perdó ens dóna la possibilitat de mantenir la relació amb els altres, de fer que l'amistat i l'estimació es facin més fortes. El perdó sempre acompanya l'amor.

Joc :

1. Pensem en situacions concretes en què ens hagin perdonat o haguem perdonat.
2. Fer escenificacions per parelles d'una baralla i després la reconciliació.

Diàleg:

Són freqüents les situacions de baralles, de guerres, etc.?
 Què fem davant d'això?
 Ens és fàcil perdonar?
 Què passa després de demanar perdó o de perdonar?

Paraula:

Paràbola de la dracma perduda. Lluc 15, 8-10

Pregària

Jesús,
 Que m'adoni de les coses que faig malament.
 Que tingui el valor de demanar perdó quan m'equivoqui.
 Que mai no deixi de demanar perdó per vergonya.
 Ajuda'm a perdonar de la mateixa manera que tu ho fas.

L'amor de Déu

Objectius

- Reconèixer a Déu que sempre ens estima, descobrir com manifesta el seu amor en les seves obres i amb les seves paraules

Reflexió :

Els nens sovint ignoren les manifestacions d'estimació, però alhora les demanen i les necessiten. De vegades, davant l'estimació del pares, mestres, familiars... tenen actituds dèspotes més que no pas de gratitud. Per això cal ajudar-los a descobrir l'amor que hi ha en les seves vides i a donar-ne gràcies.

Joc :

1. Fer dos o més equips.
2. Cada equip ha de fer un llistat el més llarg possible de moments o situacions en què se sentin estimats.
3. Si creieu que pot ajudar a motivar-los, podeu idear una competició per veure qui obté més respostes o quines són més originals.

Diàleg:

Ens costa de reconèixer que ens estimen?
Què fem davant d'aquests gestos d'estimació?
Som capaços de ser agraïts?

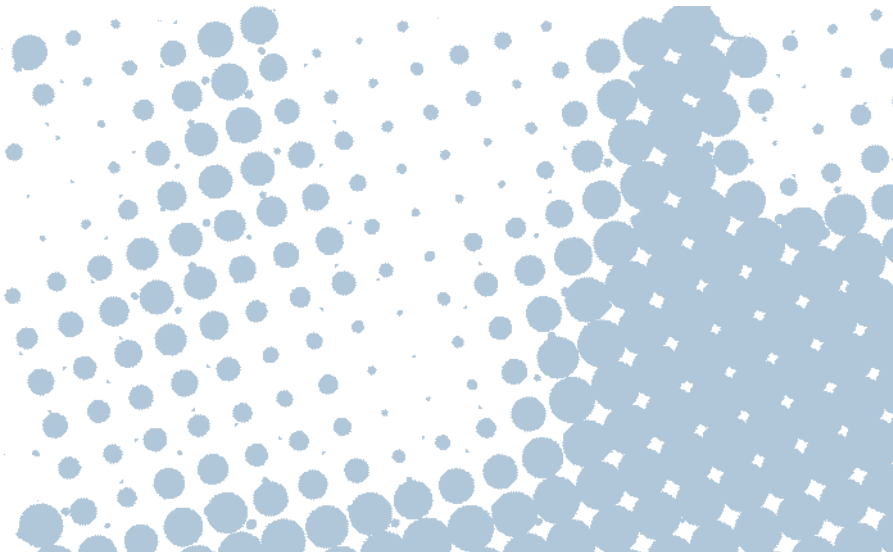
Paraula:

"L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat; ell ens ha estimat primer." 1 Jn 4, 10 o bé tot el text sencer 1 Jn 4, 7-21

Pregària

Jesús ens ha ensenyat com ens estimes.
Sabem que ens estimes com un pare o una mare.
Per això et volem dir:
Papà,
M'estimes tal com sóc.
No t'importa si sóc maco o lleig, gros o prim, llest
o una mica curt.
Creus que puc millorar,
que puc ser més maco, més llest, més...
M'estimes quan em porto malament.
M'estimes i fas una gran festa quan em porto bé.
Sempre em perdones.
Pateixes quan jo pateixo.
Gaudeixes amb mi.
M'estimes com si fos únic en el món.
Estimes els altres com si fossin únics en el món.
Gràcies perquè m'ensenyes el camí per ser feliç,
que és aprendre a estimar com tu.
Ensenya'm, papà! Ensenya'm, mamà!

Celebració

de la Mare de Déu de l'Alegria

Objectius

- Icona de la Mare de Déu de l'Alegria.
- Trossos de paper, bolígrafs.
- Recipient per poder cremar els papers recollits. Col·locarem també a dins, diferents herbes aromàtiques (romaní, te, farigola, etc).
- Llumins.
- Fotocòpies per a cada infant de la imatge de la Mare de Déu de l'Alegria amb el cant darrere per fer-hi participar a tots els assistents.

Introducció

Per Pasqua, és bon moment per donar a conèixer als nostres infants i joves la figura de la patrona dels esplais. Mai no hem de deixar de banda la Mare de Déu de l'Alegria, i és per això que us proposem la celebració d'una eucaristia dedicada a ella.

Podem fer que els diferents grups preparin la seva participació, amb dibuixos de la Mare de Déu de l'Alegria, amb ofrenes (actituds vers l'esplai), amb diferents lectors per a l'evangeli. Podem fer que preparin conjuntament les pregàries, etc.

En el nostre segle XXI, diríem que Maria fou una dona bandera. Fou una persona capaç d'escoltar la paraula de Déu i acollir-la en el seu cor. Dona que no es girà amb temor davant de qualsevol dubte, sinó que la seva confiança la va dur molt més enllà.

Per a nosaltres a l'esplai, la figura de la Mare de Déu de l'Alegria és aquella que ens acull i ens protegeix de qualsevol mal; ens fa riure en els moments feliços i ens resguarda en els moments de dificultat. Mai no hem de negar-li un lloc a dins del nostre cor, ja sigui a colònies, rutes, o al llarg de tot el curs,

Perquè mai no falti un somriure en el rostre de cada infant, jove, monitor i responsable. Mare de Déu de l'Alegria, pregueu per nosaltres.

**Cant
d'entrada**

Bona Mare o La teva fe, Maria, ens esperona

**Acte
penitencial**

Un monitor convidarà a fer una petita revisió de consciència. És el moment per donar-nos compte d'allò que més ens pesa a dins nostre. Perdonar vol dir meditar-ho en el nostre cor, com féu Maria, que sense entendre-ho ho guardava tot sabent que era la voluntat el Senyor.

Quantes vegades no volem o no sabem perdonar? Tenim enveges? Som rancuniosos? Cadascú escriurà en un paper allò que més li pesa a dins seu. Seguidament, serà recollit i cremat juntament amb les flors aromàtiques.

Cremant-ho convertirem allò que no ens agrada en quelcom que és millor

**Evangelí
(Lc1,26-38)**

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia jove, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué:

- Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu.

Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. L'àngel li digué:

- No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi.

Maria preguntà a l'àngel:

- Com podrà ser això, si jo sóc verge?

L'àngel li respongué:

- L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu. També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible.

Maria va dir:

- Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

I l'àngel es va retirar.

Sabem escoltar? Quantes vegades no volem fer cas d'allò que ens diuen i tan sols pensem en nosaltres mateixos i les nostres necessitats humanes? Ens costa posar-nos al servei dels altres perquè sabem que això cansa.

Però a l'esplai això és diferent! El cansament es converteix en una disponibilitat encara molt més gran d'acollida, d'entrega, de voler conèixer els altres tal com són, de créixer com a persones, etc.

Maria tingué sempre present la seva actitud d'esperança cap a un món millor, cap a la construcció d'un món sense fronteres ni marginacions, més solidari, amb més alegria.

Parenostre

La pregaria del Parenostre la farem agafats de les mans. Maria, com Jesús, sempre ens agafa de les mans i mai no ens deixa sols.

Pau

Mans, mans, mans a les mans (4)

Comunió

AVE MARIA

Cant Final

Mare de Déu de l'Alegria

Es repartirà a cada persona la postal com a record d'allò viscut.

"Déu te guard, plena de gràcia,
el Senyor és amb tu",
et digué l'àngel de Déu, qui s'ho
pot imaginar?

I et demana ser la Mare de
l'Esperança del món.

Sense dubtes ni perquè tu dius
que sí...

Per això ets la Mestra de l'Amor.
De tu aprenem a dir que "sí" al
Senyor,
malgrat les nostres pors.

***I ara et cantem: la nostra Mare
ets, Santa Maria.***

***Et demanem que sempre sigui
Crist nostra alegria.***

***Que, present en el nostre treball
per educar en l'Esplai, forgem
homes i dones lliures.***

***Et cantem: la nostra Mare ets,
Santa Maria.***

***Et demanem que sempre sigui
Crist nostra alegria.***

***Que aprenguem la confiança
d'infant,***

***la resposta a l'Amor, com tu,
humil i sense por, humil i sense
por.***

Del més gran al més petit dels
nostres Centres d'Esplai,
et demanem, Mare nostra, que els
agafis de la mà,

"que pregueu per tots nosaltres,
ara i en la nostra mort",
en la vida i en el joc, en tot
moment.

Per això ets la Mestra de l'Esplai.
De tu aprenem a treballar amb
sentit
pel Regne del teu Fill.

Celebració de la Pasqua

Ambientació de la sala/capella:

Es troba a les fosques, sense cap llum ni espelma encesa. Les cadires o els bancs al voltant de l'altar. A sota de cada seient, una llàntia amb una enganxina per poder-hi escriure.

Cant d'entrada:

Crist ha ressuscitat de Kairoi.

Un monitor comença convidant els i les participants a mirar el món, la nostra realitat, les guerres, la fam, els infants sense possibilitat d'anar a escola, etc., però també els voluntaris que treballen en aquests països, les ganes de viure de la població d'aquells indrets, les manifestacions a favor de la pau, etc.

*Continuem contemplant, com si fos una pel·lícula que passem davant dels nostres ulls, com és un dia normal per a nosaltres, les coses que tenim, la nostra família, els nostres estudis, tot allò que ens convida a donar gràcies... Però també les nostres foscors, els nostres interessos, les vegades que ens barallem o que fem burla dels companys i companyes...

*Déu també mira la realitat... Veu la llum i la foscor que hi ha amb tots els seus claroscurs, els sentiments més generosos i també els més egoïstes... i ens dona Jesús com a model de vida i opta per la vida, pel perdó, per estimar-nos malgrat les nostres errades... (mirada de Déu):

Peticions de perdó (perdó de Déu)

Ara sentirem el que ens diu Jesús sobre la nostra vida, sobre quina hauria de ser la nostra forma d'actuar. Lectura de l'Evangelí: Mt 5, 13-16:

Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i gloriificaran el vostre Pare del cel.

(S'encenen els llums)

Heu tastat mai la sal? Us recordeu del seu gust? (Es pot passar un saler als participants perquè la tastin).

La sal és molt forta, té molt gust. A la majoria no ens agrada el menjar sense sal... El trobem insípid... Però la sal no la veiem als menjars, ja que està diluïda dins dels àpats, però els dóna cos. És un element fonamental. Jesús ens demana que siguem forts, que ajudem els altres, que posem la nostra vida a la seva disposició, que la gastem... però que no se'ns noti. No ho hem de fer per rebre felicitacions, perquè se'ns noti, sinó al contrari! Hem de ser discrets com la sal, i desaparèixer.

I l'Evangeli també ens diu que hem de ser llum. Com us sentíeu a les fosques? Segur que és la mateixa sensació que quan feu un joc de nit... Us dóna inseguretat, por al desconegut, no hi veieu... Per això, Jesús ens diu que hem de ser llum per als altres... Els hem d'ajudar perquè no tinguin por, perquè confiïn, perquè superin els seus problemes amb la nostra ajuda. I segur que ells ens ajudaran a nosaltres i estaran a favor nostre. Hem de treballar per la justícia, per la pau, per l'educació de tothom... i així serem llum. Encara que ens costi i no ho veiem clar, o encara que se'ns riguin... Jesús va morir a la creu perquè no el van comprendre ni volien acollir el seu missatge d'amor, però Déu ens va dir que la seva vida valia la pena i el va Ressuscitar.

Com podem ser llum per als altres? Ens comprometem a canviar? Podríem escriure en la nostra llàntia un compromís, una forma de ser llum per als altres. I, després, la podríem oferir amb el Pa i el Vi, que ens recorden que Jesús va ser fidel al seu compromís fins donar la Vida.

(Una vegada han acabat, deixen les llànties sota l'altar i s'encenen les espelmes de la taula)

Abans de la Consagració. Cremem una mica d'encens. Les flors, l'encens... ens recorden l'olor de Déu. Una olor agradable, de primavera quan la Natura es prepara per renéixer, per tornar a la vida i ens ofereix totes les seves qualitats que moriran amb l'hivern.

Litúrgia de l'Eucaristia
pròpia dels infants.

Pare Nostre.

Ens agafem de les mans i fem un cercle. El tacte de Déu està en el germà i la germana. A Déu se'l pot trobar en l'altre, en la persona que passa pel carrer, en el veí o la veïna... Sempre que ajudem algú, que li dediquem una mica del nostre temps... també ajudem o ens interessem per Déu.

Pau

Fracció del Pa.

Jesús per ser llum i sal del seu temps s'entrega fins al final, ens dóna la seva vida i ens convida a comprometre'ns amb Ell. El Pa i el Vi són símbols de l'amor de Déu per les persones i ens recorda que hem de seguir el seu exemple.

Cant de comunió

Som testimonis

Cant de sortida

Mare de Déu de l'Alegria

Dinàmica de la Composició Cubista

Amb un pòster tipus DIN-A3 amb els fons de colors cal enganxar el signes dels set sentits de Déu que us hem assenyalat a l'esquema de la introducció:

Els nens i nenes han de col·locar com vulguin els signes dels sentits de Déu (fer èmfasi en la diversitat de colors, de formes, d'experiències de Déu...) i a sobre de cada sentit o en un costat han d'escriure en quins moments podem reconèixer Déu a través de cadascun d'aquests sentits.

Coordinadors del treball:

Mn. Àngel-Jesús Navarro, consiliari del MCEC,
i Mn. Pere Carulla i Martínez, consiliari de la Zona 7.

Col·laboradors i membres de l'Àmbit:

Víctor Barrallo (Zona 3)
Mn. Josep Lluís Calvís (consiliari Zona 5)
Mn. Santi Collell (Zona 13)
Belén García (Zona 5)
Albert Marsè (Zona 3)
Sílvia Martínez (Xivi) (Consell Directiu)
Mn. Salvador Roura (Zona 7)
Òscar Fuentes (Zona 5)

Disseny Gràfic

Núria Oltra